

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 470/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. decembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. T. a A. T., obaja bytom B., zastúpených advokátom JUDr. F. V., B., vo veci namietaného porušenia ich základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo/432/2009 z 1. júla 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. T. a A. T. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. októbra 2010 doručená sťažnosť M. T. a A. T. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietali porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na

spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžo/432/2009 z 1. júla 2010 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k 2 S/316/2006-38 zo 4. augusta 2009, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľov o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ú. (ďalej len „úrad“) č. ... z 27. júna 2006. Úrad týmto rozhodnutím potvrdil rozhodnutie Katastrálneho úradu v B. (ďalej len „katastrálny úrad“) č. ... z 22. februára 2006, ktorým bolo vyhovené protestu prokurátora, a rozhodnutie Správy katastra v B. (ďalej len „správa katastra“) č. ... z 25. júla 2005 zrušené z dôvodu, že správa katastra o návrhu na vklad vlastníckeho práva podanom sťažovateľmi rozhodla v rozpore so zásadou priority zápisov ustanovenou v § 41 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“), pretože o skôr doručenom návrhu na vklad vlastníckeho práva týkajúceho sa totožnej nehnuteľnosti nebolo v tom čase ešte právoplatne rozhodnuté.

Sťažovatelia namietali, že najvyšší súd porušil ich *„právo na spravodlivý proces podľa § 46 ods. 1/ Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. ... Konkurencia ... dvoch návrhov má podľa § 41 ods. 2/ zákona o katastri ten význam, že práva k nehnuteľnostiam sa zapisujú v poradí v akom boli katastrálnemu úradu doručené návrhy na zápis do katastra, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Z tohoto zákonného ustanovenia vyplýva ten záver, že sa týmto postupom zapisujú práva k nehnuteľnostiam podľa poradia doručených návrhov na zápis do katastra. ... Ak však dôjde k situácii, že prv doručený návrh na zápis práva k nehnuteľnostiam je odôvodnený úkonom, ktorý je absolútne neplatný a teda nespôsobilý vyvolať účinok riadneho zápisu práva do listu vlastníctva, tak na takýto doručený návrh by sa nemalo prihliadať. Zmyslom tohto ustanovenia je ochrana takého subjektu, ktorý doručí taký relevantný návrh na zápis do katastra, ktorý je spôsobilý aj vyvolať účinok zápisu do listu vlastníctva. Bazírovať prehnane na uvedenom formálnom ustanovení za situácie, keď*

v poradí druhý návrh na zápis do katastra bol relevantný a mal za následok zápis do listu vlastníctva a tým získanie vlastníckeho práva k predmetu zápisu oproti skôr doručenému návrhu, ktorý nebol spôsobilý vyvolať účinok zápisu do listu vlastníctva je takým právnym posúdením, ktoré je svojvoľnou aplikáciou normy, ktoré postráda zmysluplné odôvodnenie a prepojenie s akýmkoľvek ústavne chráneným účelom.

Považujeme v situácii, keď sme boli vlastníckmi predmetného bytu na základe vkladu zo dňa 25. 7. 2005 za nesprávne, že Najvyšší súd SR aplikoval ustanovenie § 41 ods. 2/ katastrálneho zákona arbitrárnym spôsobom, keď jeho postupom bolo zasiahnuté do nášho základného práva vlastníť majetok, keď týmto ustanovením poskytol ochranu subjektu, ktorý doručil taký návrh na zápis práva k nehnuteľnosti do katastra, ktorý nebol spôsobilý zápisu do listu vlastníctva. Na druhej strane takýmto arbitrárnym postupom nedošlo k ochrane iného subjektu, ktorý bol nadobúdateľom v konaní V 237/2003 lebo tento subjekt takúto ochranu vzhľadom na absolútne neplatný právny úkon nepotreboval. ... Nie je podľa nás ústavoprávne konformné, aby bola využívaná zákonná ochrana v prípade, keď z dôvodu protiprávneho konania subjektu tento nie je spôsobilý vlastnícke právo nadobudnúť a na druhej strane týmto postupom je odňaté základné právo iného subjektu vlastníť majetok. ... Nebolo predsa účelom tejto normy chrániť také právne vzťahy a z nich vyplývajúce práva k nehnuteľnostiam, ktoré na základe prv doručených návrhov neboli spôsobilé vyvolať účinok zápisu do listu vlastníctva, pričom ale týmto postupom došlo k zásahu do ústavne chráneného práva vlastníť majetok. Takýto výklad a aplikácia právnej normy je svojvoľou, ktorá zasiahla do ústavne chráneného základného práva. ... Rozhodnutie neobsahuje ani náležité odôvodnenie prečo naša námietka o tom, že nedošlo k porušeniu zásady priority nie je dôvodná v takom rozsahu, v akom by to odôvodňovala potreba § 157 ods. 2/ O. s. p. v súvislosti s takými skutkovými otázkami, ktoré majú zásadný vplyv na právne posúdenie.“

Sťažovatelia vo veci samej navrhujú, aby ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. 8 Sžo 432/2009, zo dňa 1. júla 2010 porušil základné právo sťažovateľov M. T. a manž. A. T., bytom B. vlastníť majetok a základné právo na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1/ Ústavy SR.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. 8 Sžo 432/2009, zo dňa 1. júla 2010 porušil právo sťažovateľov M. T. a manž. A. T., bytom B. na spravodlivý proces /na spravodlivé súdne konanie/ podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a podľa čl. 6 ods. 1/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 8 Sžo 432/2009, zo dňa 1. júla 2010, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľom M. T. a manž. A. T., bytom B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 254,88 eur ..., ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. F. V... do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnému právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet odlišností a prípadné porušenie týchto práv je potrebné posudzovať spoločne.

Podstatnou námietkou sťažovateľov je ich nespokojnosť s výkladom § 41 ods. 2 katastrálneho zákona a jeho následnou aplikáciou na ich prípad realizovaný najvyšším súdom, na základe ktorého došlo podľa nich k vydaniu svojvoľného a arbitrárneho rozhodnutia porušujúceho označené základné práva. Podľa názoru sťažovateľov je zmyslom zásady priority zápisov zakotvenej v citovanom ustanovení katastrálneho zákona ochrana subjektu, ktorý „*doručí relevantný návrh na zápis do katastra*“.

Ústavný súd z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj ním preskúmaného rozsudku krajského súdu zo 4. augusta 2009 č. k. 2 S 316/2006-38 a súvisiaceho rozsudku najvyššieho súdu z 25. januára 2007 sp. zn. 5 SŽ-o-KS 7/25006 zistil, že na základe protestu prokurátora z 13. decembra 2005 č. k. Kd 2118/05-9 katastrálny úrad rozhodnutím z 22. februára 2006 vydaným pod č. P 17/2006 tomuto protestu vyhovel a s poukazom na § 41 ods. 2 katastrálneho zákona zrušil rozhodnutie správy katastra z 25. júla 2005 č. ..., ktorým bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech sťažovateľov na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu z dôvodu, že v čase vydania uvedeného rozhodnutia správy katastra v prospech sťažovateľov nebolo právoplatne rozhodnuté v konaní vedenom správou katastra pod č. ... Na základe odvolania podaného sťažovateľmi v správnom konaní úrad považujúc tieto právne závery za správne potvrdil rozhodnutím z 27. júna 2006 č. ... napadnuté rozhodnutie katastrálneho úradu o proteste prokurátora a odvolanie sťažovateľov zamietol.

Na základe žaloby podanej sťažovateľmi krajský súd v správnom súdnictve preskúmal zákonnosť rozhodnutia úradu z 27. júna 2006 č. ..., a nimi podanú žalobu zamietol. Pri rozhodovaní vychádzal z § 46 zákona o správnom konaní, § 22 ods. 1, 2 a 4, § 41 ods. 1 a 2 a § 44 ods. 1 a 2 katastrálneho zákona a dospel k záveru, že katastrálny úrad „správne vyhovel protestu prokurátora a rozhodnutie Správy katastra v B. V-3447/2003 zrušil. ... Správa katastra tým, že povolila žalobcom vklad vlastníckeho práva k bytu č. ... na základe návrhu doručeného na správu katastra v poradí druhom, pričom o návrhu doručenom na správu katastra v poradí prvom, týkajúcom sa totožnej nehnuteľnosti nebolo právoplatne rozhodnuté, postupovala v rozpore so zásadou priority zápisov ustanovenou v § 41 ods. 2 katastrálneho zákona. ... Súd sa nemohol stotožniť s právnym názorom žalobcov, že zápisom na list vlastníctva v roku 2003 nemohlo dôjsť a ani nedošlo k porušeniu princípu uvedenom v ustanovení § 41 ods. 2 citovaného zákona a ani teoreticky nemohlo dôjsť k porušeniu práv spoločnosti P. s.r.o., pretože tejto spoločnosti zo zmluvy predloženej správe katastra pred návrhom na zápis vlastníckych práv v prospech žalobcov žiadne práva nevznikli - pretože zmluva v prospech P. s.r.o. ako listina nemohla vyvolať účinky poradia práv a teda ani účinky zápisu.

Podľa názoru súdu tieto skutočnosti boli preukázané až rozsudkom Najvyššieho súdu SR č. 5SŽ-o-KS 7/2006, ktorým bolo rozhodované o rozhodnutí správy katastra v časti o zamietnutí návrhu na vklad účastníkov zmluvy zo dňa 3.7.2002 (spoločnosťou J. spol. s r.o. ako predávajúcim a spoločnosťou P. s.r.o. ako kupujúcim). Až do tejto doby nebolo v zmysle vyššie uvedených zákonných ustanovení preukázané, či títo účastníci zmluvy môžu, resp. budú zapísaní ako vlastníci predmetných nehnuteľností na základe ich kúpnopredajnej zmluvy. Až po vydaní tohto rozhodnutia mohol byť riešený v zmysle ustanovenia § 41 ods. 1 katastrálneho zákona, návrh na vklad vlastníckeho práva k bytu č. ... v prospech žalobcov ako vlastníkov.

Posudzovanie vkladového konania vo veci návrhu vedeného na správe katastra pod č. ... v intenciách ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z. v pôvodnom konaní, aby bolo možné len za predpokladu, že by konanie vedené na správe katastra pod č. ... bolo právoplatne skončené, rešpektujúc zásadu priority poradia zápisov do katastra nehnuteľností na základe návrhov na vklad vlastníckeho práva. Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania správou

katastra o návrhu na vklad vo veci č. ... zo dňa 25.7.2005, vo vkladovom konaní vedenou správou katastra pod č. ... nebolo právoplatne rozhodnuté, správa katastra v tomto pôvodnom konaní o povolení vkladu vlastníckeho práva postupovala v rozpore s ustanovením § 41 ods. 2 katastrálneho zákona v spojení s § 44 v dôsledku čoho rozhodla v rozpore s § 31 ods. 1, 2, 3 katastrálneho zákona a v spojení s § 3 ods. 1, 4 Správneho poriadku.“.

Najvyšší súd sa napadnutým rozsudkom ako odvolací súd stotožnil so závermi krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti iba doplnil, že „*nebolo rozhodujúce, z akého dôvodu Správa katastra zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva v konaní V 237/2003, z hľadiska porušenia katastrálneho zákona bolo rozhodujúce iba to, že o v poradí druhom návrhu na vklad rozhodla skôr, než bolo predchádzajúce konanie právoplatne skončené, lebo iba v takom prípade nedôjde k porušeniu zásady priority zápisov. Odvolací súd na rozdiel od žalovaného súhlasí s tvrdením žalobcov, že rozhodnutím správneho orgánu boli priamo dotknutí na svojich právach, už aj vzhľadom na zmenené skutkové a právne okolnosti oproti stavu, kedy podali návrh na vklad, takže ide o rozhodnutie, ktoré spĺňa kritériá v zmysle § 244 ods. 3 OSP a preto podlieha súdnemu prieskumu, ale táto skutočnosť nemôže ovplyvniť záver, a z neho vyplývajúce dôsledky, že pôvodné rozhodnutie správneho orgánu v konaní V 3447/2003 bolo vydané v rozpore so zákonom, a preto protest prokurátora bol právne opodstatnený.“.*

Ústavný súd pripomína, že nie je jeho úlohou do detailov preskúmať prípad z pozície v okolnostiach prípadu aplikovaných právnych noriem ani opätovne podrobiť revízií napadnutý rozsudok so zámerom „vylepšiť“ jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení najvyššieho súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť konformitu záverov napadnutého rozsudku s ústavou. Z obsahu sťažnosti je však zrejmé, že sťažovatelia sa v podstate domáhajú preskúmania napadnutého súdneho rozhodnutia tak, ako by ústavný súd bol ďalším stupňom v hierarchii všeobecných súdov. Ústavný súd nie je primárne povolaný na výklad právnych predpisov v oblasti verejnej správy, ale ex constitutione na ochranu základných práv a slobôd zaručených ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (IV. ÚS 371/08). Samotná skutočnosť, že sa

sťažovatelia s rozhodnutím najvyššieho súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia. Ústavný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, I. ÚS 3/97).

Podľa § 41 ods. 2 katastrálneho zákona práva k tej istej nehnuteľnosti sa zapisujú v poradí, v akom sa správe katastra doručili zmluvy, verejné listiny alebo iné listiny o vzniku, zmene alebo zániku práva k nehnuteľnosti na zápis do katastra.

Ústavný súd sa nestotožňuje s kľúčovou námietkou sťažovateľov, že „*bazírovať prehnane na ... formálnom ustanovení*“ § 41 ods. 2 katastrálneho zákona je „*svojvoľnou aplikáciou normy*“. Citované ustanovenie je súčasťou platného a účinného katastrálneho zákona, ktoré bola správa katastra povinná aplikovať. Zmyslom zakotvenia zásady priority zápisov je ustanoviť postupnosť zapisovania zmien práv k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností, pričom interpretovať je ju potrebné v kontexte ostatných ustanovení katastrálneho zákona, osobitne ustanovení týkajúcich sa zápisov práv k nehnuteľnostiam, tak ako to urobil aj krajský súd v rozsudku zo 4. augusta 2009 č. k. 2 S 316/2006-38. Každý jeden zápis práv k nehnuteľnostiam mení právny stav týkajúci sa týchto práv a každá takáto zmena môže viesť k odlišnému posúdeniu návrhu na zápis práv podaného neskôr, pokiaľ sa takýto návrh týka tej istej nehnuteľnosti. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nepovažuje výklad najvyššieho súdu za svojvoľný, pokiaľ tento súd dôslednou aplikáciou § 41 ods. 2 katastrálneho zákona dospel k právnemu záveru, že bez právoplatného skončenia konania o skôr podanom návrhu na zápis práv k nehnuteľnostiam nemožno rozhodnúť o v poradí nasledujúcom návrhu na vklad vlastníckeho práva. Pritom týmto právnym názorom sa vo veci riadili aj krajský súd, úrad aj katastrálny úrad.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že povinnosťou súdu nie je uviesť v odôvodnení podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania. Odvolacie súdy sa preto môžu pri nevyhovení odvolaniu obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa (obdobne II. ÚS 106/05, III. ÚS 302/09). Tento postup umožňuje § 219 ods. 2

Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je síce v právnych záveroch stručné a v podrobnostiach odkazujúce na ním preskúmané rozhodnutie krajského súdu zo 4. augusta 2009 č. k. 2 S 316/2006-38, avšak nie je vnútorne rozporné, opiera sa o relevantné ustanovenia právnych predpisov, nie je v rozpore s judikatúrou najvyššieho súdu (uvedené ani sťažovatelia nenamietali), a teda je aj ústavne akceptovateľné.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľov, že napádaný rozsudok najvyššieho súdu nebral do úvahy už v tom čase právoplatný rozsudok najvyššieho súdu z 25. januára 2007 sp. zn. 5 SŽ-o-KS 7/2006, ktorým bolo rozhodnuté o čiastočnom zamietnutí návrhu na vklad vlastníckeho práva vedeného správou katastra pod č. ..., ústavný súd poznamenáva, že v zmysle § 250i ods. 1 OSP je pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia pre súd rozhodujúci stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia vydaného v správnom konaní, preto v okolnostiach prípadu mohol brať najvyšší súd do úvahy len skutkový stav ku dňu vydania rozhodnutia úradu č. ..., t. j. k 27. júnu 2006, keď ešte skôr začaté konanie o zápise práv k nehnuteľnostiam (V-237/2003) nebolo právoplatne skončené.

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu konštatuje, že jeho odôvodnenie je v súlade s citovaným ustanovením § 219 ods. 2 OSP, keďže sa v celkom rozsahu stotožnil s odôvodnením, ktoré formuloval krajský súd, a to je podľa názoru ústavného súdu presvedčivé a zrozumiteľné, konanie nevykazuje znaky podstatných pochybení procesného charakteru, výklad a interpretáciu príslušných ustanovení katastrálneho zákona a Občianskeho súdneho poriadku, ktorú všeobecné súdy zvolili v danom prípade, nemožno považovať za arbitrárny alebo popierajúci základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie, a preto v časti namietajúcej porušenie zásad spravodlivého procesu ústavný súd vyhodnotil sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd prijal totožný záver aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, a to vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 301/07, III. ÚS 27/08, I. ÚS 150/09), ktorej súčasťou je aj právny názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. O prípadnom porušení týchto základných práv by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Keďže ústavný súd odmietol posudzovanú sťažnosť ako celok, nepovažoval za potrebné (účelné a dôvodné) zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. decembra 2010